

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

PABLO TUSSET

În numele porcului

Traducere din spaniolă și note de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta
ANGELA ROTARU
Redactor
RALUCA POPESCU

PABLO TUSSET
EN EL NOMBRE DEL CERDO
© Pablo Tusset, 2006
© Ediciones Destino, S.A., 2006
Avenida Diagonal, 662-664
08034 Barcelona, Spain

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUSSET, PABLO

În numele porcului / Pablo Tusset; trad.: Cornelia Rădulescu. – București:
Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-317-9

I. Rădulescu, Cornelia (trad.)

821.134.2-31=135.1

*Pentru JMP, un om bun, pe care l-am ucis cu cruzime.
Pentru Mercedes, văduva sa, care nu mă va ierta niciodată.*

Introducere

Nici comisarul principal Pujol, nici agentul Varela n-au mâncat nimic în dimineața asta în care și-au dat întâlnire. La un ceas după ce-au pornit la drum, comisarul simte un gol în stomac. În plus, Peugeotul 205 grenă al brigăzii de poliție i se pare mic, și rulează pe autostradă cu o viteză mai mare decât e prudent; nu poate să se relaxeze.

— Varela, nu arde.

— Poftim?

— Ia-o mai încet, te rog frumos.

Varela ia piciorul de pe accelerație, cam supărat că i s-a atras atenția; glasul a sunat acru, în parte și pentru că omul e răgușit. La rândul său, comisarul ar fi preferat să fie însoțit astăzi de un veteran, sau măcar de unul care să nu se teamă de el. Umblă la radio și schimbă postul, dă de un cântec cunoscut: *Cât e ceasul în Mozambic / Ce oră o fi în Japoonia...* Îl mai deranjează și că în mașină duhnește a tutun rece; ba chiar a trebuit să se aplece să culeagă de pe jos un chiștoc călcat în picioare pe mochetă, precis că de un inspector prea bine înfundat în scaun ca să se întindă până la scrumieră. Și-a notat amănuntul în carnețel. *E miezul zilei la Havana, Cuba...* La întoarcere trebuie să stea de vorbă cu cineva de la garaj; sau de la serviciul de curățenie, că ăștia își pasează răspunderea de la unul la altul. *Îmi plac avioanele, îmi plăci tu / Îmi place să călătoresc, îmi plăci tu...*

— Varela, ce melodie e asta?

Varela își pierde sincronizarea între muzică și șosea și încetinește și mai mult.

— Poftim?

— Cântecul ăsta, arată comisarul spre radio.

— A... E Manu Chao.

— Bun, vezi că acum mergem ca după mort... Și ăsta ce-i, un stil nou?

— Ce?

— ăsta, manuchao.

— Nu, așa-l cheamă pe cântăreț.

— Și cum se scrie?

— Păi... nu știu. Așa cum se aude, bănuiesc.

Comisarul scoate din nou carnetul de sub pulover și scrie „Manuchao“, așa cum se aude. *Îmi place marijuana, îmi plac tu / Îmi place aia columbiană, îmi plac tu...*

— N-au decât să se dea cu fundul de pământ ăia de la minister...

— Poftim?

— Nimic... Ce mașină e aia?

Comisarul se referă la cea care-i depășește în viteză prin stânga.

— Aia? E un Audi A3...

— Păi, dacă noi mergem cu 120, ăla cred că are 180 la oră... Nu-i de mirare că mor pe șosea.

— Nimeni nu mai merge cu 120 pe autostradă, îndrăznește Varela.

— Eu da... și, cât ești în misiune cu mine, și dumneata... (Pauză.) Și sunt scumpe rău?

— Cine?

— Păi despre ce vorbim noi aici, Varela? Despre Audi: te-am întrebat dacă astea mici sunt scumpe.

— Păi... n-aș putea să vă spun.

La genul ăsta de conversație cu Varela, comisarul preferă să se concentreze la peisaj; oricum, mai bine să-și cruțe ce i-a mai rămas din voce. Au lăsat în urmă centrul orașului, suburbiile și centura industrială. Cenușiul predominant a dispărut chiar și de pe cerul care devine tot mai albastru pe măsură ce se luminează. După primele păduri din nord-vest apar pământurile cultivate, fermele, casele izolate, din chirpici și țiglă mai întâi, apoi din piatră și ardezic, în timp ce șoseaua urcă și șerpuiește pe curbe tot mai largi. Comisarul coboară un pic geamul ca să inspire aerul de afară, cu totul altul decât mirosul de noapte de oraș care a rămas în Peugeot.

Parțial, drumul pe care-l parcurg în această dimineață de primăvară coincide cu traseul pe care-l face în fiecare sâmbătă, împreună cu nevastă-sa, în Peugeotul lui personal, unul mare și parfumat cu lavandă. Numai că acum n-o cotesc pe drumul național ce duce spre coastă, ci continuă spre nord încă o bucată bună. Comisarul privește cu plăcere primele fânețe, s-a considerat întotdeauna un țaran de la munte exilat într-un oraș prea mare pentru el. O iau pe un drum care pătrunde adânc în regiunile vestice, apoi urcă până ajung la o vale înaltă și vastă de unde încep comunitățile autonome. În fine, ultimul tronson e o șosea îngustă și răsucită precum un șarpe, care-i duce direct între niște păduri dese.

— Ești sigur că ăsta-i drumul?

— Păi, am mers după indicatoare...

— Nu-i un argument. Dacă inspectorii de la Omucideri strivesc chiștoace într-o mașină de poliție, gândește-te ce poate să facă unul de la Circulație cu anunțurile rutiere.

Totuși, după un zigzag enervant, drumul se pare că i-a adus unde trebuie: SAN JUAN DE HORLÁ, anunță o plăcuță scrisă de mână. Alături staționează un Citroën al poliției locale. Cei doi agenți în uniformă, un bărbat și o femeie, au ieșit afară și privesc în direcția din care apare micul Peugeot grenă. Au lăsat aprinse luminile albastre ale sirenei.

— Ce idioți, să consume bateria în felul ăsta, spune comisarul.

— Poftim?

— Sirena... Ce, credeau că n-o să-i vedem?

Comisarul își desfăce centura de siguranță, scoate un braț și se apucă de partea de sus a mașinii și se extrage cu greu, doar în puloverul *gris-perle* fără mâneci, de fapt o vestă, numai bună pentru un țaran de la munte exilat în oraș. Contemplă piscul care depășește linia munților, un fel de țeastă pătrătoasă de stâncă cenușie peste doi umeri de o înălțime ceva mai mică. Muntele Horlá: comisarul îl știe din fotografii. Își dezmoțeste picioarele și se apropie de agenții în uniformă care-l așteaptă pe ștabul din capitală, încă neștiind că sexagenarul dichisit care a ieșit din Peugeotul cel mititel e chiar șeful pe care-l așteptau.

Comisarul n-are nici un chef să zâmbească politicos, drept care nici nu încearcă:

— Bună ziua. Sunt comisarul principal Pujol, de la Centrală. (Arată spre gât, dând de înțeles că nu e glasul lui obișnuit. Agenții salută, comisarul răspunde cu același gest.) Putem bea o cafea acolo? Simt nevoia să beau ceva cald, gâtul...

Agentul local spune că da, locul în care sunt așteptați e la vreo doi kilometri mai departe și acolo au automat de cafea. Comisarul le dă de înțeles că o să se țină după ei cu Peugeotul; surâde larg, nu din politețe, ci mânat de satisfacția anticipată a unei cafele fierbinți. Profită de moment și trage cu ochiul către femeie. Știe, că doar a exersat în fața oglinzii, că doar zâmbetul e în stare să-i îndulcească privirile aspre.

Își ocupă locurile în cele două mașini. Ziua e senină, dar ceața care încă nu s-a ridicat de tot voalează soarele gălbui de pe drumul rural pe care au intrat de cum au trecut de stâlpul cu tăblița cu numele localității. Lasă în urmă o fabrică părăsită, o moară de apă dărăpănată, un pod de piatră peste un pârâu; se afundă în pădurea deasă, într-un tunel vegetal prin care străbate soarele. Comisarul zărește alb-roșul unei clădiri industriale, cuibărită în desiș precum o aeronavă care se odihnește. Printre copaci apare un turnuleț dreptunghiular pe care stă scris UNI-PORK, cu litere foarte roșii pe fond alb.

Aproape de destinație, drumul e prost asfaltat; cotesc la stânga și ajung la o poartă larg deschisă, păzită de un tip într-o gheretă, care ridică imediat bariera ca să treacă mașinile. Parcarea e vastă, pare pustie, deși se află acolo două camioane frigorifice mari și mai multe furgonete, toate vopsite în culorile societății și cu numele firmei pe ele. În apropiere de zona de primire și de birouri sunt și mai multe vehicule: încă un Citroën și două motociclete ale poliției locale, câteva autoturisme obișnuite, o mașină sport, două berline întunecate și lucioase, o ambulanță de teren cu luminile aprinse.

Comisarul își drege glasul în timp ce parchează lângă Citroën și Varela se așteaptă la alt comentariu despre sirenele în funcțiune.

— Varela, câte cadavre ai văzut dumneata?

— Poftim?

— Cadavre, omule, leșuri, oameni morți, răciturii: câte ai văzut?

— Știi și eu... multe.

— Ceva spectaculos?

— Păi... chestii normale: oameni înjunghiați, capete sparte cu piatra...

— Bun. Te ții după mine ca o umbră. Și fii gata să notezi tot ce-ți zic, ai înțeles?

— Am înțeles.

De data asta comisarul își recuperează sacoul de pe bancheta din spate. Și-l pune pe el, bleumarinul se asortează cu cravata cu picouri albe. Nu-i e frig, dar precis c-o să dea ochii cu vreo autoritate. Și cu judecătoarea de instrucție, care ar fi vrut pesemne să ajungă ultima. Speră ca măcar să-i aștepte un procuror de la Parchetul Regional. Dar deocamdată își spune că e momentul să fie atent la detalii: hazardul, așa cum apare el. Se oprește lângă mașina sport: un Porsche 911, decapotabil, negru, cu capota de pânză de culoarea fildeșului și jante aurii. Pare să fie un model mai vechi, din anii șaizeci; placa de înmatriculare nu are litere. Toată suita, Varela și cei doi polițiști locali, se oprește pe loc, așteptând ca el să termine ce are de văzut, aplecat, cu mâinile la spate. Pe scaunul de lângă șofer e o carte legată în coperti negre. Apucă să citească titlul, nu și autorul: *Cânturile lui Maldoror*. Nu-i spune nimic.

Pe urmă intră la recepție prin niște uși automate de sticlă. La ghișeu, o funcționară cu mutră speriată și un dispozitiv telefonic la urechi. Cu una din drăciile alea de argint la modă într-o sprânceană. Alți doi agenți locali salută la trecerea comisarului, primind un gest vag în chip de răspuns. Sala de primire e oarecum luxoasă, în stilul anilor nouăzeci: brad deschis la culoare tratat cu anilină, oțel mat, lămpi cu halogen, fotolii mari de un roșu intens, ca niște pete de sânge coagulat pe parchet. Cele două computere sunt Apple, comisarul a mai văzut modelul ăsta, ca un uriaș ou translucid, tot roșii. Nu prea au ce căuta acolo... Își imaginează că managerul fabricii încă n-a împlinit patruzeci de ani, pesemne că a moștenit vechiul abator care a existat acolo înainte de a se construi hala cea nouă, că și-a petrecut prima tinerețe la studii în capitală, că Porschele din curte e al lui. Își propune să afle dacă a intuit exact, ceea ce îl face să zâmbească pentru a doua oară în dimineața asta: de exact doi ani de zile nu s-a mai jucat de-a ghicitul. Ia să profite de momentul ăsta, poate că n-o să mai aibă ocazia până iese la pensie.

Liftul îi duce la etajul doi. Agentul local o ia înainte, bate la o ușă dublă și anunță vizita. Dinăuntru se aude zgomot de scaune

trase. Când comisarul și Varela intră în birou, sunt primiți de un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un pulover pe gât, perciuni lungi, un cercl strălucitor în urechea dreaptă. Le întinde mâna și se prezintă:

— Berganza, de la Brigada Regională de Omucideri. Apoi îi prezintă pe ceilalți: Prades, procuror, Gálvez, asistentul meu.

— Bună ziua, spune comisarul pentru toți; i se pare inutil să se prezinte, așa că-l prezintă doar pe Varela, care spune „salut“. Bun, văd că suntem în familie. V-am întrerupt cumva din interogarea martorului?

Comisarul se referă la un tip care nu a fost prezentat și care stă mai departe în fața mesei lungi. Are părul vopsit în albastru și o cicatrice uriașă care-i brăzdează obrazul de la pleoapă în jos.

— Nu, am terminat. Domnul e unul dintre angajații care au descoperit corpul când au intrat în tură... Vreți să-i puneți niște întrebări?

Comisarul e cam enervat pentru că Berganza vorbește în timp ce-și freacă lobul urechii pe care sclipește cerclul. Procurorul Prades e în sacou și cămașă. Poartă ochelari cu rame negre.

— Nu... deocamdată n-am întrebări.

— Mai sunt și cei doi paznici care erau de serviciu și ceilalți angajați. Nu sunt mulți, cinci în total. Plus judecătoarea, proprietarul abatorului și delegatul guvernului, care tocmai a sosit și el. S-au dus jos, să bea o cafea. Să chem pe unul din ei?

— Mai târziu, acum prefer să vorbim între noi. Proprietarul e stăpânul mașinii sport din curte?

— Al ei și al unei jumătăți din regiunea asta. Delegatul guvernului e văru-său, la fel ca majoritatea primarilor din zonă. Aici nu suntem în capitală, aici continuă să funcționeze relațiile de familie, răspunde Berganza.

— E tânăr?

În sfârșit, Berganza lasă în pace cerclul:

— Să tot aibă vreo șaizeci de ani, dar nimeni nu-i dă atât. Se îmbracă de parcă ar avea treizeci și cinci, a venit scrâșnind din frânele Porschelui. Care e un fel de bijuterie, ați văzut ce jante are? Placate cu aur mat...

— Nu, zău? zice comisarul.

— Așa cum vă spun. În plus, vorbește simandicos, am aflat că scrie chiar și poezii pe care le publică în ziarul regional, care oricum e tot al lui... În fine, aș spune că se străduiește cât poate să pară mai tânăr, dar asta se vede de cum deschide gura.

Comisarul e mulțumit de răspunsul inspectorului și pentru moment uită de cerceul din ureche. Își duce o mână la gât, trage un scaun ca să se așeze, chiar în capul mesei.

— Scuze, ați zis că vă numiți Berganza, am reținut bine?

— Da, domnule, Berganza mă cheamă.

— Bine. Dacă se poate, aș vrea să beau ceva fierbinte înainte de a continua. Mă cam chinuie gâtul în dimineața asta.

Inspectorul îl concediază pe tipul cu cicatrice, apoi se caută de niște monede și-și trimite asistentul după cafea pentru comisar și Varela; Prades declară că a băut destulă. Rămân cei trei polițiști și medicul, iau loc la masa de consiliu. Comisarul în capul mesei, Berganza la stânga, Prades la dreapta; Varela în picioare în spatele comisarului. Primul care vorbește e tot Berganza, care-și aduce brusc aminte de urechea împodobită cu cerceul și și-o ia din nou la frecat:

— După cum bănuți, încă nu am gata raportul, dar vă pot trimite o copie mâine-diminează.

— De fapt, ar trebui să ajungă la Rodero, de la Brigada Centrală de Omucideri; nu e în oraș, de-aia am venit eu în locul lui, dar în principiu e treaba lui. Oricum, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați trimite o copie și mie. Chiar mă gândeam, se fac doi ani de când n-am mai plecat de la Centrală, din septembrie 1989 mai precis. Câteodată am impresia că n-aș mai ști să redactez nici măcar raportul despre o bătaie între doi vecini.

Berganza zâmbește:

— Unele lucruri nu se uită.

— Mda... Ca în cazul de față, bănuiesc.

— N-am văzut în viața mea așa ceva. Și, sincer, abia aștept să terminăm ziua asta și să mă duc să rad niște beri. Cel puțin trei. (Zâmbește, dar nu e zâmbetul lui.)

— La ce oră ați găsit-o?

— La patru dimineața, au găsit-o cei de la tranșări. Adică aia cu cuțitul, ca să fie clar. Tipul cu păr albastru și cicatrice e parlagiul. A făcut șase luni pentru că i-a tăiat urechea unuia; acum cășăpește

două sute de porci pe zi cu mâna lui, așa că nu cred că mai are nevoie de senzații tari. I-ați văzut mutra; ar trebui să-i vedeți și trusa de scule, parcă ar fi a regelui Arthur, conține până și o mănușă din plasă de sârmă.

— Dar ce, porcii se mai taie ca înainte?

Berganza confirmă:

— Cred că într-o vreme îi electrocutau, dar rămâneau prea țepeni, așa că acum sunt doar asomați ca să nu facă prea mult scandal, apoi sunt atârnați cu capul în jos și li se taie jugulara. Mor golindu-se de sânge, dar despre asta știe mai multe Prades...

Comisarul se răsuțește spre dreapta, către medicul legist. Acesta stă cu coatele pe masă și-și curăță unghiile.

— Vreți să vă spun tot ce știu? spune pe un ton care comisarului i se pare cam obraznic.

— V-aș fi recunoscător.

— Perfect, spune Prades, punându-și mâinile pe masă, tragând aer în piept și elaborându-și fraza: Am recompus cadavrul aproape integral al unei femei de vreo șaiszeci și cinci de ani, de rasă albă și tip picnomorf.

Se oprește și se uită la comisar.

— Asta-i tot?

— Tot ce știm cu certitudine.

— Și ce nu se știe cu certitudine?

— Asta e o întrebare incomodă pentru un medic legist. Și bănuiesc că ați avut de-a face cu destui.

— Cei mai buni își pot permite luxul de a avansa niște ipoteze, spune comisarul.

Prades zâmbește strâmb:

— Nu e prea mult de spus pornind de la ce-am găsit. Pe un deget de la o mână are o tăietură veche de câteva zile, puțin suprainfectată; persoana cicatriza greu, așa zice că era diabetică, lucru frecvent la o femeie la menopauză și supraponderală. Nu se constată deformări artritice, nici semne vizibile de patologie de muncă, cel puțin decelabile la prima vedere; musculatura e puternică, dar fără hipertrofii deosebite. Am găsit varice, pe care le pun pe seama unei predispoziții moștenite, favorizate de obezitate și de vreo problemă de circulație asociată. În altă ordine de idei, pe nas și după urechi am găsit semne că ar fi purtat ochelari, dar nu permanent,

poate doar ca să se uite la televizor sau să coasă, degetele prezintă mici înțepături... Nu sunt semne că ar fi purtat bijuterii, cu excepția unei verighete pe inelarul stâng, care stă acolo de când o fi avut cu patruzeci de zile mai puțin. Nici un fir de păr nicăieri pe corp, deci pe partea asta, nimic de spus... Pielea e alterată complet, dar mi s-a părut că văd niște urme de bronz, deși așa jura că nu făcea plajă, deci petrecea mult timp în aer liber, iar delimitările sugerează că nu avea o garderobă foarte variată și nu purta rochii decoltate. Am mai observat niște rupturi vaginale vechi, cusute pesemne de un cizmar care se credea obstetrician; sâni lăsați, vergeturi... Toate acestea și alte indicii mai mărunte te fac să te gândești că e vorba de o gospodină de la țară, mamă a doi sau trei copii care acum ar avea între treizeci și patruzeci de ani.

— Nu prea seamănă cu o drogată, așa-i? spune Berganza, uitându-se la comisar.

— Și nici cu o spioană rusă, spune comisarul.

— Și nici cu un extraterestru, conchide medicul legist.

— Bun, ce mai puteți anticipa?

— N-am anticipat destul? spune Prades.

Comisarul se prefăce dezamăgit și-și răsucesce mustața:

— Am cunoscut tipi mai îndrăzneți...

Prades zâmbește într-o parte:

— Dar nu și mai siguri... Mă rog, hai să vă mai dau patru amănunte care o să vă placă. Unu: date fiind circumstanțele, am avut acces la stomacul ei fără să fie nevoie să fac autopsie și vă pot spune că subiectul n-a mâncat mâncare solidă cel puțin douăzeci și patru de ore înainte de moarte. Doi: au rămas două unghii nedesprinse, unghiile mari de la picioare, sub care am găsit un amestec de noroi, paie și excremente de porc. Trei: pe fese și pe coaste se văd vânătăi și urme care mă fac să cred că a fost lovită și biciuită post mortem. Patru: există urme adânci care sugerează că a fost atârnată de glezne cu capul în jos, înainte și după moarte.

— Puteți preciza cauza?

— A morții? Deocamdată, nu. Dar prezintă toate indiciile că s-a golit rapid de sânge, probabil după o lovitură de cuțit. Luați-o ca o ipoteză de lucru.

— La ce oră?